

Arrest

nr. 294 894 van 2 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20 / 83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juli 2023 tot afgifte van een bevel tot terughrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2023.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 292 453 van 28 juli 2023.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 juli 2023 toe op de luchthaven van Zaventem (BRU) vanuit Abu Dhabi (AUH) met een Pakistaans paspoort en een Belgische C-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 16 juli 2023 een beslissing tot weigering van toegang met terughrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op16/07/2023.... om...16.00.... uur, aan de grensdoorlaatpost,
werd door ondergetekende,.....D.(...) S.(...) S.(...) INSPECTEUR.....

1

de heer : naam J.(...) voornaam A.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Pakistan wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer SL1808453

afgegeven te Pakistan op : 04.07.2019

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...] voor een duur van [...] dagen,

met het oog op : [...]

afkomstig uit Abu Dhabi met vliegtuig vluchtnr. EY057, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een visum.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“1.

Verzoeker werd op de luchthaven toegang tot het grondgebied ontzegd op basis van art. 3, eerste lid Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen terzake zijn:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum.

2.

Essentiële vaststelling is echter dat verzoeker sinds 2001 een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht heeft in België.

Ter staving hiervan brengt verzoeker een uittreksel uit het rijksregister bij (stuk 2).

Verzoeker is bovendien in het bezit van een elektronische C-kaart, die hij kon voorleggen tijdens de identiteitscontrole op de luchthaven.

Ook hiervan legt verzoeker volledigheidshalve een afdruk van neer. (stuk 3)

3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 September 2002, nr. 110.071).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 September 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Indien de bestreden beslissing verwijst naar de afwezigheid van een visum - terwijl niet kan worden betwist dat verzoeker over een onbeperkt verblijfsrecht en houder was van een elektronische C-kaart - ligt een schending van art. 3 Vreemdelingenwet i.u.o. de materiele motiveringsverplichting voor.

3.

Tijdens de controle op de luchthaven bleek de door verzoeker voorgelegde elektronische C-kaart in 2021 bij de gemeente te zijn aangegeven als gestolen/verloren.

Deze aangifte gebeurde buiten het medeweten van verzoeker om.

Blijkbaar leidde dit de gemeente er eveneens toe de betreffende elektronische C-kaart te deactiveren, waardoor deze op het ogenblik van binnenkomst in het Rijk door de grensbewakingsbeambten als ongeldig werd aanzien.

4.

Verzoeker was niet op de hoogte dat zijn elektronische C-kaart was gedeactiveerd.

Het spreekt voor zich dat een deactivatie van een elektronische identiteits- of vreemdelingenkaart geen uitwendige verandering van de betreffende kaart met zich meebrengt: de gegevens op de chip geven de houder dan wel geen toegang meer tot de elektronische diensten van de overheid (tax-on-web, Itsme, etc.), maar de kaart ziet er nog steeds hetzelfde uit.

Verzoeker baseerde zich op de geldigheidsdatum vermeld op de C-kaart (die stelde geldig te zijn tot 28 Oktober 2024), om te besluiten dat hij nog steeds met de bestreffende kaart mocht reizen.

Er kan dus geen enkel kwaad opzet in hoofde van verzoeker worden vermoed: verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht en een elektronische C-kaart waarvan hij in alle redelijkheid kon uitgaan dat deze nog geldig was.

Desondanks werd verzoeker de toegang tot het grondgebied geweigerd, en werd hij opgesloten in het transitcentrum 127bis.

5.

Een dergelijk handelen door de administratie - waarin een derdelander met een onbeperkt verblijfsrecht en in het bezit van een elektronische C-kaart de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd louter omdat deze kaart buiten zijn weten om werd gedeactiveerd door de gemeente - is manifest onbillijk en staat niet in redelijke verhouding staan tot de feiten.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden, wanneer de administratie haar beleidsvrijheid op een kennelijk onredelijke manier heeft aangewend. De beslissing van de administratie wordt als onredelijk beschouwd, wanneer ze niet heeft gehandeld zoals elke normaal voorzichtige en zorgvuldige ambtenaar in dezelfde omstandigheden zou doen.

In toepassing van het evenredigheidsbeginsel geeft de normaal zorgvuldige ambtenaar de voorkeur aan de maatregel die optimaal rekening houdt met de belangen van de burger enerzijds en met de doelstellingen van algemeen belang van zijn administratie anderzijds.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt aldus voor."

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van een uittreksel uit de gegevens van het rijksregister en een afschrift van zijn Belgische C-kaart (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken

moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 1°/ 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 juli 2023 op Zaventem toekwam vanuit Abu Dhabi met een Pakistaans paspoort en een Belgische C-kaart. De door verzoeker gebruikte C-kaart bleek evenwel na verificatie door de grensinspectie te zijn gesupprimeerd en SIS II-geseind te staan met het oog op inbeslagname. Hierbij stelde de gemachtigde van de staatssecretaris ook vast dat verzoeker op 20 mei 2021 aangifte had gedaan van verlies/diefstal/vernietiging (bijlage 12) van deze C-kaart en dat de laatste exit-stempel uit zijn paspoort dateert van eind 2020, zodat niet kan worden opgemaakt of verzoeker minder dan 1 jaar geleden vertrokken is. Bijkomend werd vastgesteld dat geen aangifte van vertrek werd gedaan, waardoor verzoeker bij zijn terugkeer in het bezit dient te zijn van een (terugkeer-) visum. Een afschrift van het attest van verlies/diefstal/vernietiging (bijlage 12) van 20 mei 2021 werd voor de volledigheid opgenomen in het administratief dossier.

2.6. In zijn middel betoogt verzoeker dat hij over een onbeperkt en onvoorwaardelijk verblijfsrecht in België beschikt en dat hij in het bezit is van een elektronische C-kaart, hetgeen hij tracht te staven aan de hand van de gegevens uit het rijksregister en door een kopie van zijn C-kaart bij zijn verzoekschrift te voegen (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). De beslissing is volgens verzoeker behept met een motiveringsgebrek. Nog volgens verzoeker was hij onwetend over de de-activatie van zijn verblijfskaart, omdat de aangifte van verlies buiten zijn weten zou zijn gebeurd. Er kan naar het oordeel van verzoeker in zijnen hoofde geen enkel kwaad opzet worden vermoed. De bestreden beslissing is naar het oordeel van verzoeker om die reden onredelijk.

2.7. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op het geheel van de gedane vaststellingen, kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat verzoeker niet *“in het bezit (is) van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. Uit niets blijkt dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1°/ 2°, van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij zich thans nog kan beroepen op zijn voorgehouden onvoorwaardelijk verblijfsrecht in België, noch dat zijn gesupprimeerde C-kaart hem zou toelaten om visumvrij het grondgebied van het Rijk binnen te komen. In elk geval slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat hij *“niet in het bezit (is) van een visum”*.

In zoverre verzoeker thans voorhoudt onwetend te zijn over de de-activatie van zijn verblijfskaart, kan hij niet worden gevolgd. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat verzoeker zelf aangifte heeft gedaan en dat het attest van verlies/diefstal/vernietiging (bijlage 12) van zijn verblijfskaart zijn handtekening bevat. Dit attest bevat bovendien volgende duidelijke vermelding:

“(…) En cas de perte ou de vol d'une carte d'identité électronique, d'une carte électronique pour étrangers ou de retrait de la carte d'identité d'un belge, les fonctions électroniques sont immédiatement et définitivement révoquées.

La commune annule la carte perdue, volée ou détruite; celle-ci est désormais sans valeur, même si elle devait être retrouvée par la suite. Elle est également signalée dans les banques de données nationales et internationales conformément aux dispositions légales en vigueur.”

Door toedoen van de aangifte van verlies/diefstal/vernietiging is de C-kaart dus, ondanks de eventuele vermeldingen op de fysieke kaart, totaal onbruikbaar geworden. De bewering van verzoeker dat deze aangifte buiten zijn medeweten zou zijn gebeurd, is volstrekt ongeloofwaardig. De stelling van verzoeker dat hij er in alle redelijkheid vanuit kon gaan dat zijn verblijfskaart nog geldig was, kan bijgevolg niet overtuigen. Uit de gegevens van het rijksregister, die verzoeker trouwens zelf aanbrengt als bijlage bij het

verzoekschrift, blijkt bovendien dat deze C-kaart sedert 12 januari 2023 ook in de gegevens van het rijksregister werd gesupprimeerd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde dat hij het land niet sinds meer dan één jaar verlaten heeft, waardoor hij niet kan bogen op een recht op terugkeer in het Rijk (artikel 19, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet). Bijgevolg dient hij via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een (terugkeer-)visum aan te vragen.

2.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing – die overigens, gelet op de uitspraak van de Raad van 28 juli 2023, niet opnieuw op ontvankelijke wijze kan worden ingediend – als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN